

31 januari 2007

Bernhard Harfsterkamp/Beekprikkel

De laatste Beekprikkel

Aan alles komt een eind. Vandaag verschijnt mijn laatste Beekprikkel. Dat is een moment om even een traan weg te pinken en om met enige weemoed terug te kijken op de periode, dat ik bijna elke week een column voor de Tubantia heb geschreven. Ik begon er mee op 4 juni 1991 en heb meer dan 15 jaar een vast moment in de week gehad, dat ik mijn Beekprikkel schreef. Heel lang is dat de zondag geweest, de laatste jaren was dat de woensdagavond. Ik was gehecht aan die momenten in de week, waarop ik even op een andere manier over natuur en milieu kon schrijven en waarop ik me als het nodig was even kon afreageren. Ik had er nog jaren mee door kunnen gaan, maar aan de andere kant kan ik ook wel zeggen, dat het goed is geweest. Natuur en milieu zijn momenteel weer in en in de kranten lees je dezelfde dingen, die je 15 jaar geleden ook al las. Onvermijdelijk kwam ik in mijn Beekprikkel op dezelfde zaken terug. Of ik mezelf ooit heb herhaald, weet ik niet. Ik heb het niet gecontroleerd, maar ik sluit het niet uit. Soms had ik zelfs het gevoel, dat ik uitgekeken was op natuur en milieu. Ach, alweer dat klimaat. Laten we ophouden ons zorgen te maken. Van mij mogen de winters nog wel tien graden warmer zijn!

Of ik dat soort opmerkingen echt serieus meende is me vaak gevraagd. Ja en nee. De Beekprikkel waren niet bedoeld om mijn mening aan de krantenlezer op te dringen. Ze waren bedoeld om de lezer te vermaken en zo nu en dan aan het denken te zetten. Daarvoor moest de schrijver van de Beekprikkel ongrijpbaar blijven. De ene week kon ik beweren dat alle bomen omgehakt moesten worden (waarvoor ik na de laatste storm trouwens steeds meer begin te voelen). De volgende week kon ik heel boos worden over een dwaas die een fraaie beuk aantaste door er kerstverlichting in op te hangen. Maar het gebeurde altijd met een knipoog. Sommige lezers dachten dan slim te zijn en zeiden: ik denk gewoon het tegengestelde, dan weet ik wat hij wat hij echt bedoelt. Maar zo was het niet. Er staat niet wat er staat, wordt wel van columns gezegd. Voor mijn Beekprikkel gold dat zeker ook, maar om de spanning erin te houden stond er af en toe juist wel wat er moest staan.

Het is altijd prettig geweest te merken dat mijn Beekprikkel gelezen werd. Overal waar ik in de Oost-Achterhoek kwam kenden mensen mij van de stukjes in de krant. Sommige mensen moest ik ook dan uitleggen, dat ze niet altijd alles letterlijk moesten nemen. In deze laatste Beekprikkel wil ik al die lezers bedanken voor hun positieve reacties. Maar ook zij die boos op me waren of mij niet wilden begrijpen, bedank ik. Om de Beekprikkel te kunnen schrijven heb ik me altijd ruimhartig laten inspireren door mijn directe omgeving. Mijn familie en mijn vrienden uit de Winterswijkse natuurbescherming hebben regelmatig gefigureerd. Ja, ik maakte ze soms een klein beetje belachelijk, maar daar konden ze wel tegen. De laatste jaren kwamen ze zelfs met suggesties. Waarop ik natuurlijk nooit kon ingaan. In deze laatste column moet ik natuurlijk ook Jan Tiggeloven, de herenboer, noemen en bedanken. Hij was de aanleiding om een lange reeks Beekprikkel te schrijven, die bekend staan als “de ware en verzonnen belevenissen van een herenboer uit Meddo en andere verdwaalde Winterswijkers in Zweden”. Overigens heeft Jan samen met zijn zoon echt een bedrijfje opgericht, dat zich met zonnwind bezig houdt (Poelhuis innovation). Ik zal op een andere manier verder schrijven. Niet meer wekelijks een Beekprikkel, maar columns zal ik blijven maken. Die zal ik plaatsen op mijn eigen webstek (www.beekprikkel.nl). Al meer dan twee jaar heb ik niets meer aan die webstek gedaan. Dat gaat vanaf nu veranderen. Beste lezer, als u na al die jaren toch nog behoefte hebt om zo nu en dan een stukje van mij te lezen, kunt u daar terecht.